

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 28 (519)

Субота, 16 липня 1977 року

Ціна 2 коп.

В ЦК КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

ПРО РОБОТУ ПАРТІЙНИХ, РАДЯНСЬКИХ, ПРОФСПІЛКОВИХ, КОМСОМЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ РЕСПУБЛІКИ В ЗВ'ЯЗКУ З ЛИСТОМ ТОВАРИША Л. І. БРЕЖНЕВА КАДРОВИМ РОБІТНИКАМ І ПРЕДСТАВНИКАМ ТРУДОВИХ ДИНАСТІЙ ПЕРМСЬКОГО МАШИНОБУДІВНОГО ЗАВОДУ ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА

Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнев у своєму Листі робітникам Пермського машинобудівного заводу імені В. І. Леніна високо оцінив вклад кадрових робітників і трудових династій у розв'язання масштабних і складних завдань п'ятирічки, особливо в промощення рядів передовиків виробництва, зривку руху наставників, визнання гідної робітничої зміни, формування у кожного трудівника активної життєвої позиції, почуття високої відповідальності за доручену справу, за підвищення ефективності і якості роботи.

У прийнятій в цьому питанні постанові ЦК Компартії України підкреслюється, що трудові династії виступають носіями славних революційних, бойових і трудових традицій нашого на-

роду, найбільш повно втілюють спадкоємність поколінь радянського робітничого класу, робітничу совість і честь трудових колективів. В нашій республіці добре відомі прославлена робітнича династія Мар'яненків, представники якої понад 600 років працюють на Київському заводі «Арсенал», потомствени робітники сім'ї Гриньових з Харківського тракторного заводу, Кустових з «Азовсталі», Луканових з шахти «Голубівська» на Ворошиловградщині і багатьох інших.

Враховуючи, що в Листі товариша Л. І. Брежнева порушено питання, які мають важливе значення для підвищення активності ветеранів праці у розв'язанні завдань, поставлених XXV з'їздом КПРС, ЦК Компартії України рекомендував обкомам, міськкомам, райкомам

партії, виконкомам Рад депутатів трудящих, партійним, профспілковим, комсомольським організаціям провести в містах і районах, у трудових колективах збори і зустрічі ветеранів, на яких обговорити Лист товариша Л. І. Брежнева і Звернення робітників Пермського машинобудівного заводу імені В. І. Леніна, конкретні завдання по дальшому підвищенню активності кадрових робітників у виробничому й громадському житті, в комуністичному вихованні молоді, поданні їй допомоги в оволодінні майстерністю, набутті необхідного досвіду. Всесірно підтримувати участь ветеранів в агітаційно-пропагандистській діяльності, русі наставництва, роботі громадських організацій і органів народного контролю.

(РАТАУ).

19 червня ц. р. в нашій країні відбулися вибори до місцевих Рад. Разом з іншими кандидатами на виборах до Ковпаківської районної Ради депутатів трудящих м. Сум балотувалася і швеймотористка учбово-виробничого підприємства Стрижук Ніна Іванівна.

На Сумському УВП Н. І. Стрижук працює з 1972 року. Норми виробітку вона систематично виконує на 120—130 процентів. За хорошу роботу адміністрація підприємства неодноразово заохочувала її.

На знімку: робітниця УВП вітають Н. І. Стрижук (друга праворуч) з обранням в депутати.

Фото П. МІНЬКА.

СОЦІАЛІСТИЧНИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

У кожному домі — друзі

Найперше, що зробила Галя Гладченко, прийшовши до цього великого трикарпатського міста, — пішла блукати його вузькими вулицями. Настільки вузькими, що дивувалася на перших порах, як тільки трамваї могли розминатися у такому тісному проміжку між будинками. А вони, в свою чергу, теж були незвичними. Що не фасад — то стиль, а почасті химерне плетиво готики, ренесансу, бароко. І на кожній, здавалося, стіні — меморіальний цотирикутник, який засвідчував, що ця ось будова — архітектурний пам'ятник такого-то століття.

«Ну ось, — думала, — який він, Львів. А я так бентежилася, боялась... Все буде гаразд».

Наступного ранку вже спокійно і впевнено заходила на територію підприємства, що мало віднини стати її конкретним виповненням не раз уявлюваної до того трудової біографії, — на швейне підприємство «Силует». Спершу, як годиться, була ученицею. Освоювала різні операції, пізнавала тонкі фахові премудрості. І найспритнішою виявилася на ділянці вта-

чування комірів, тож остаточно вибрала для себе цю професію. У бригаді освоїлась надто швидко, бо коли справа подобається, то старання для її оволодіння потребуються. І невдовзі, вже шостим бригадою здавала понад 700 сорочок, в кожній з яких була і доля Галиної праці. Дівчина трудилася сумлінно і вже в перші роки самостійної праці відзначилася перевиконанням нормових завдань.

Шуміли над містом весни, міняв шати Стрийський парк. Все ріднішими ставали для Галі львівські квартали. А на роботі приходили визнання, повага, шана. На працюючій, на спокійній, витриманій і розсудливій характер дівчини, на доброзичливість, ширість звернули увагу товариші по роботі і вчорашні наставники. Тому, коли на звітно-виборних комсомольських зборах мова зайшла про кандидатуру комсорга бригади, вона з трепетом прочитала на дошці: «Галина Гладченко».

«Ой, чи вийде у мене?» — тенькнуло серце. Але дівчата вірили, що доручення їй під силу, адже за

п'ять років спільної праці добре вивчили її. Вірили — і не помилилися. Ось уже майже рік Галя — комсомольський ватажок бригади. І справляється з обов'язками успішно. Про неї на фабриці — тільки добрі слова.

— Ми з великим задоволенням допомагаємо Галині Василівні підготуватися до вступу кандидатом в члени КПРС, — каже секретар партійної організації швейного підприємства «Силует» Лариса Олександрівна Симаченко. — Вона заслужила цієї високої честі — стала ударницею комуністичної праці, ударницею дев'ятої п'ятирічки, торік нагороджена Почесним дипломом Центрального правління Українського товариства глухих та Республіканського комітету профспілки. Галя є справжнім прикладом для подруг, бо щомісяця виконує завдання на 110—115 процентів. Комуністи фабрики радо приймуть її у свої ряди.

Така характеристика приємна. Однак вона ще більше зобов'язує підтвердити авторитет в очах товаришів і вчителів-порадників. Турбот у Галі нині чималенько. Потрібно стежити, як комсомольці виконують доручення (а їх у бригаді рівно два десятки), чи всі навчаються в школі, чи без причини не «обминають» зміну, а якщо

ПЕРЕДОВИКИ П'ЯТИРІЧКИ

З перших днів другого року десятої п'ятирічки слюсар-складальник Слов'янського філіалу Донецького виробничого об'єднання «Електромашіні» Антоніна Захарченко взяла високі темпи у роботі. Систематично виконуючи норми виробітку на 130 процентів, ударниця комуністичної праці вже випускає продукцію в рахунок вересня.

Антоніна Захарченко не тільки передова трудівниця, але й громадська активістка. Вона член бюро первинної організації УТОГ філіалу, громадський інструктор фізкультури.

На знімку: А. Захарченко.

Фото П. ЯКОВЕНКА.

ДЕНЬ БАТЬКІВЩИНИ ЖОВТНЯ

ЛЕНІН І ЖОВТЕНЬ

«Ленін і Жовтень у творах мистецтва» — так називається нова експозиція, яка відкрилась у Центральному музеї революції СРСР. Вона присвячена 60-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції.

На виставці представлено більш як 120 робіт видатних радянських і зарубіжних майстрів живопису, скульптури, графіки та прикладного мистецтва. Всі вони — з фондів Центрального музею В. І. Леніна і Центрального музею революції СРСР.

Після показу в Москві унікальна експозиція демонструватиметься за рубежем.

ПІДКАЖЕ ПРИЛАД

Хліба ще можуть стояти на пні, а комбайнерам уже відомо, наскільки міцно тримаються зерна в колосі і чи осипатимуться під час жнив. Одержати таку безпомилкову інформацію дають можливість прилади, створені в Одесі.

Прилади застосовуються в комплексі. З допомогою одного з них — портативного, польового — можна встановити міцність кріплення зерна і «підказати» початок косовиці, інший дає вже лабораторну оцінку стану зерна в колосі, починаючи з перших днів наливу до воскової стиглості. Він допомагає обрати спосіб збирання — роздільний або пряме комбайнування.

Нові прилади рекомендовані в серійне виробництво.

МІЦНА СТАЛЬ ЛІПАЯ

По випуску сталі з державним Знаком якості колектив заводу «Сарканайсметалург» вийшов на рівень, запланований на кінець п'ятирічки. Кожна друга тонна

прокату відзначається почесним п'ятикутником.

Це трудове досягнення — результат модернізації виробництва, проведеної за рекомендаціями групи якості. До неї увійшли передові робітники і спеціалісти, які проаналізували роботу кожної ділянки. Їх рекомендації включили в заводський план заходів по підвищенню надійності продукції. Тепер оновлено деяке прокатне устаткування, реконструйовано установку безперервного розливання сталі.

НОВА АВТОСТРАДА

Швидкісний рух відкрився на першій ділянці автостради, яка з'єднає столицю Нахічеванської автономної республіки в інших населених пунктах Приаракса. 120-кілометрова траса, яка будуватиметься в горах Малого Кавказу на території Азербайджану і Вірменії, дасть можливість прискорити транспортування багатьох народногосподарських вантажів.

СОКИ В ПОРОШКУ

Скільки важить кілограм? На перший погляд це запитання здається дивним: кілограм — завжди кілограм. Однак кілограм фруктового або виноградного соку, консервованого методом сублімації, важить лише... 175 грамів. Цей порошок можна зберігати в герметичній упаковці тривалий час. Достить розчинити його у воді, і ви одержите напій, який добре збереже вітаміни, початковий смак, аромат і колір. Збезводнений сік випускає спеціальний цех, створений на Кишинівському консервно-му комбінаті.

(ТАРС — РАТАУ).

квітами — якщо весна, а чи прибами — восени.

Карпатський смерековий край став близьким їй, а місто — рідним, як і сподівалась. Тому, хоча з великим задоволенням пригадує поїздки до Ленінграда, Севастополя — нізачо не проміняла б такий привітний Львів. Не через те, що не сподобалися їй міста. О ні, ленінградський Ермітаж — то дивна, якої у житті ще не стрічала. А не покинула б Львів тому, що тут знайшла багато, навіть дуже, друзів, з якими — і в праці легше, і в труднощі не такі важкі, і відпочинок значно веселіший. І, взагалі, життя повноцінне та щасливе.

А я їй розповів про підлітка, лист якого недавно мав. Він скаржився, що у житті йому не все щастить, бо мрія його важко досяжна через хворобу. Я запитав, що відповісти юнакові. Галя порадила написати так: головне — не пасувати перед хворобою, мобілізувати волю, щоб здолати труднощі. Бо немає сили, міцнішої за людський характер. І найважливіше — знайти справжніх друзів. Людина, яка має в кожному домі друзів, не може не зборити злигодні, не може бути нещасливою. Навпаки — тоді кожен день виповнений радістю.

Яр. МИКУЛЯК.

Авторський актив — опора стінгазети

Редколегія нашої стінгазети всю роботу проводить під девізом: «Рішення XXV з'їзду КПРС — в життя», намагається якнайкраще висвітлювати хід соцзмагання, найповніше розкривати досягнення і досвід передовиків праці, писати про побут і дозвілля трудівників.

Ось уже четвертий рік, з часу створення Одеського виробничого об'єднання УТОГ, випускається стінгазета «За ударну працю». За цей час редколегія набула деякого досвіду залучення робітників та інженерно-технічних працівників до співробітництва у стінній. Дуже допомагає нам такий метод залучення робкорів, як запис заміток зі слів автора.

Пам'ятний такий приклад: комплектувальниця механоскладального цеху Тамара Чумаченко, член групи сприяння народному контролю, на перших порах неспроможна була викласти письмово свої думки. Ми допомогли їй в цьому, і незабаром вона сама стала приносити замітки, які часто друкувалися на шпальтах стіннівки. Згодом Тамару Чумаченку навіть обрали членом редколегії. Тепер вона сама допомагає молодим робітникам зрозуміти перші кроки робкорівської справи.

Так було, коли колишні випускниці школи-інтернату Євдокія Чумакова та Ірина Лагутіна вирішили розповісти про свою наставни-

цю Поліну Григорівну Колесникову, яка доклала багато сил, терпіння і душевного такту у вихованні підопічних.

Редколегія залучає до роботи в стінгазеті кадрових робітників, наставників, інженерно-технічних працівників. Серед авторів надрукованих заміток можна знайти прізвища кавалера ордена Трудового Червоного Прапора, токаря Олександра Козловського, майстра виробничого навчання Михайла Красноштейна, слюсаря-складальниці, ударника комуністичної праці Ольги Гончаренко та інших.

Враховуючи те, що цехи об'єднання розташовані в різних місцях, ми випускаємо кожен номер стіннівки в трьох примірниках. Це дає змогу читати її робітникам всіх цехів об'єднання.

В публікаціях «За ударну працю» багато місця приділяється питанню якості виробленої продукції. На цю тему з конкретними пропозиціями виступають майстри, інженери, кадрові робітники. Боротьбу з бракоробами постійно веде рубрика «Браку — бій!», в якій називаються винуватці поганої роботи.

В умовах розгорнутого соцзмагання на честь 60-річчя Великого Жовтня редколегія докладає усіх зусиль, щоб виконати поставлені завдання.

Ю. ГЕР,
редактор стінгазети
«За ударну працю».

Лідія Михайлівна Штикова — комплектувальниця складальної ділянки електроапаратного цеху Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт». На підприємстві вона з 1959 року.

Готуючи гідну зустріч 60-річчю Великого Жовтня, ударниця комуністичної праці в середньому виконує норми виробітку на 140 процентів.

Фото Н. НАГОРНОГО.

ВШАНУВАЛИ УДАРНИКІВ

У Чернівецькому будинку культури відбувся вечір трудової слави у зв'язку з присвоєнням групі передових робітниць учбово-виробничого підприємства почесного звання ударника комуністичної праці.

Вечір відкрила директор Будинку культури Л. І. Хомякова. Вона сердечно привітала винуватців торжества із знаменною подією, побажала їм дальших творчих успіхів у праці на благо суспільства. Ударникам було пов'язано червоні стрічки.

З привітаннями виступили також начальник цеху № 2, член президії обласного відділу УТОГ В. М. Ільницький, заступник голови місцевого профспілки підприємства В. П. Петрова, ветеран Великої Вітчизняної війни і праці М. Б. Батшев. Вони відзначили велике значення руху за комуністичне ставлення до праці, зичили ударникам нових дерзав у роботі, доброго здоров'я й особистого щастя.

Відрядно відзначити, що всі нагороджені сьогодні — це наша молодь, комсомольці, які прийшли на підприємство після закінчення школи глухих. Символічно і те, що це почесне звання присвоєно їм у ювілейний рік, коли всі трудящі нашої країни готуються гідними

виробничими здобутками ознаменувати 60-річчя Великого Жовтня.

Під урочисті звуки музики В. П. Петрова вручила Л. М. Скибинській, Г. Д. Гапон, М. Л. Зеленик, З. М. Мельник, Г. Г. Луцкевич, Л. В. Чепишко, С. І. Яцишин та іншим — всього одинадцяти трудівникам — свідоцтва і прикріпила до грудей значки «Ударник комуністичної праці». Трудівниця відзначено цінними подарунками. Артисти Народного самодіяльного театру Будинку культури піднесли їм букети живих квітів.

Після урочистої частини відбувся цікавий і змістовний концерт, який продовжувався допізна. Зокрема, ряд номерів було виконано учасниками художньої самодіяльності на замовлення ударників комуністичної праці. Майстерно прочитала вірш М. Шаповалова «Квіти», М. Савченко, М. Варварчук виконали пісню на слова Р. Гамзатова «Журавлі», В. Корда та В. Чистосердов поставили сценку «Штампувальник». Загальне захоплення присутніх викликав угорський танець «Чардаш» у виконанні Р. Кушнір та Н. Гамаюн.

На закінчення вечора був показаний художній фільм «Джувль-барс».

Г. ВЛАСОВ.

м. Чернівці.

Більше товарів добротних

На початку нинішнього року Центральний Комітет КПРС, Рада Міністрів СРСР прийняли постанову про розвиток виробництва товарів масового попиту, про заходи по підвищенню їх якості.

Враховуючи нові вимоги, які пред'являє покупець, необхідно турбуватися про те, щоб зробити не просто більше, але й краще, добротніше, працювати без відстаючих. Така вимога сьогоднішнього дня.

Керуючись цим, колектив ставить перед собою підвищені завдання щодо якості виробів, прагне своєчасно, без затримки поставити свою продукцію тринадцяти торговельним базам УРСР. Збільшити випуск виробів із Знаком

якості, ширше впроваджувати нову технологію, навчати передовим методам праці робітників, впроваджувати систему бездефектної праці. Весь цей комплекс дає відчутний результат в роботі підприємства. В нас, у відділі на вимоги торговельних організацій, відкрито цех по пошиттю чоловічих сорочок із Знаком якості. Очолити цех доручили ветерану праці Н. С. Жук, стаж роботи якої на учбово-виробничому підприємстві — 24 роки.

Випускає цех три моделі чоловічих сорочок із Знаком якості, які користуються великим попитом. Колектив тут невеликий — всього 10 швачок-мотористок, кра-

щі із кращих на підприємстві. Кожна з них опанувала 3—4 суміжними операціями. Зокрема, добре працюють Є. Кушмелюк, В. Руснак, М. Оришнін та інші. Дев'ять швачок-мотористок ам присвоєно звання «Майстер — золоті руки». Ось одна з них — Ольга Сабодило. Володіє вона, сьятьма суміжними операціями, роблювана нею продукція приймається ВТК з першого пред'явлення. Наставниця Олі А. Г. Скорбач задоволена успіхами своєї учениці.

Нині колектив нашого підприємства докладає всіх зусиль для того, щоб достроково виконати соціалістичні зобов'язання, взяті на честь 60-річчя Великого Жовтня.

К. ХУДИКІВСЬКА,
заступник директора Івано-Франківського УВП.

На базі Павлоградського будинку культури недавно відбувся семінар директорів культзакладів і художніх керівників Будинків культури та клубів Дніпропетровщини.

З доповіддю «Дальше поліпшення ідейно-виховної роботи серед членів УТОГ у світлі рішень XXV з'їзду КПРС, XXV з'їзду Компартії України та жовтневого (1976 р.) Пленуму ЦК КПРС» виступив голова облвідділу УТОГ В. І. Дружинін.

Досвідом організації соціалістичного змагання в компактних групах підприємств державної промисловості на честь 60-річчя Великого Жовтня з учасниками

семінару поділилася голова Дніпропетровського міськвідділу УТОГ О. А. Кучеренко. «Про нові форми і методи клубної роботи серед членів нашого Товариства» розповів культмасовик Дніпропетровського будинку культури М. В. Пахар. «Про пропаганду рішень XXV з'їзду КПРС» виступив директор Дніпропетровського будинку культури глухих В. І. Зотов.

Лекцію про міжнародне становище прочитав на семінарі лектор товариства «Знання». Потім відбувся огляд-конкурс сценаріїв по проведенню вечорів у Будин-

Семінар у Павлограді

ках культури і клубів УТОГ, присвячених 60-річчю Великого Жовтня. Найкращим визнано сценарій Павлоградського і Дніпропетровського будинків культури.

Наприкінці для учасників семінару було організовано екскурсію по місцях революційної і бойової слави Павлоградщини, а також дано концерт силами художньої самодіяльності Павлоградського культзакладу глухих і районного Будинку культури.

В. ПОДОЛЬСЬКА,
інструктор Дніпропетровського облвідділу УТОГ.

Широкою популярністю серед трудівників Конотопського учбово-виробничого підприємства користується «Комсомольський прожектор». Редколегія його стала активним помічником адміністрації та партійної організації у викритті недоліків, поліпшенні процесу виробництва.

На фото: члени редколегії (зліва направо) Н. А. Мись, Н. В. Костриця, А. Л. Фонталіна за випуском чергового номера «Комсомольського прожектора».

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

Ні в місті, ні в селі не знайдеться нині людини, яка б уже не ознайомилася з проектом Конституції Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Його обговорюють, порівнюють з нині діючим Основним Законом держави, над ним замислюються. І всі ми, люди землі радянської, відчуваємо свою причетність до великої історичної події.

Мені особливо пощастило. Як делегат Надзвичайного VIII з'їзду Рад я голосувала за Конституцію 1936 року. І ось тепер, осягаючи в думці шлях, який пройшла наша країна за 40 років, грандіозні звершення нашого народу в боротьбі за побудову нового суспільства, з особливим хвилюванням згадую ті дні і години.

Столиця нашої Батьківщини Москва радо зустрічала гостей, народних обранців. Цілі покоління людей з великою шанобою згадують їхні імена: Олексій Стаханов, Макар Мазай, Олександр Бусигін, Петро Кривонос. Вони представляли новий, звільнений від експлуатації робітничий клас. Паша Ангеліна, Марія Демченко, Паша Ковардак — сільські трудівниці, вільні хлібороби на вільній землі.

Пригадую, як плакав од радісного хвилювання батько, коли в

60 ПОЛУМ'ЯНИХ ЛІТ

ЧЕРЕЗ УСЕ ЖИТТЯ

МАРИНА ГНАТЕНКО,
Герой Соціалістичної Праці, ст. науковий співробітник Всесоюзного науково-дослідного інституту цукрових буряків, делегат Надзвичайного VIII з'їзду Рад

моему рідному Старосілля дізналися, що держава навічно передає колгоспові землю. Він казав: «Важко тобі, дочко, збагнути ці слізки. Вам, молодим, легко далася земля. Просто держава подарувала. Та ще й скільки, майже 4 тисячі гектарів...»

Звичайно, нове життя налагоджувалося не за помахом чарівної палички. Немало зусиль треба було докласти організаторам колгоспів, щоб колишній селянин-одиночка переконався в перевагах колективного господарювання. На колгоспному лані спершу панувала знеохота. Працювали, приміром, великими групами або цілими бригадами. Одна сіла — всі сядуть, а коли котрась намагалася продовжувати полоти, в неї летіло груддя. Нелегко було нам — першим колективістам.

Колгоспний лад пробудив творчу енергію мільйонів. На ланах розгорталася соціалістичне змагання. У 1933 році організувалася і наша ланка. Ми взялися вирос-

тити 300 центнерів цукрових буряків з гектара, а згодом добилися й 500-центнерного врожаю. Отож, починали з груддя, що летіло в передовиків, а закінчили рухом п'ятисотенниць, якому судилося увійти до літопису будівництва соціалізму як славою сторінкою колективної праці.

Усі ці зміни в нашому житті й дістали відображення в проекті Конституції 1936 року, що означало: соціалізм повністю і остаточно переміг у нашій країні. І характерною рисою всенародного обговорення було почуття гордості за цей величний документ. На нашу ж долю випала особлива місія. Слушно говорив письменник Олексій Толстой з трибуни з'їзду: імена делегатів з'їзду, які приймали Конституцію СРСР, будуть записані в історію.

Однак голосували за неї не тільки ми. Голосували й люди, які тоді збиралися біля ручномовців, вчитувалися у газетні рядки. Голосували своїми добрими ділами,

своєю радістю від праці, яка стала творчою. А через кілька років багато з них, одягнувши солдатські шинелі, пішли на фронт боронити від лютого ворога те, що було записано в Основному Законі. Вони були й залишаються з нами в одній шерензі. Адже це про них говориться в проекті нової радянської Конституції: «Яскравим проявом сили соціалізму став немеркнучий подвиг радянського народу, його Збройних Сил, які здобули історичну перемогу у Великій Вітчизняній війні».

Суворою перевіркою стала війна для мого покоління. Особисто мені, тоді вже матері двох дітей, також випало складати цей іспит на вірність нашим ідеалам. Я працювала комісаром у прифронтовому госпіталі. Але поранених було так багато, що мідко доводилося водночас виконувати й обов'язки медсестри. Чим могла, допомагала воїнам, котрі страждали від ран.

Хіба могла я, як і мільйони інших радянських людей, які відстоювали у жорстокій боротьбі з фашизмом найсправедливіші, найгуманніші принципи, діяти інакше? Ці принципи стали основою всього мого життя. І в цьому вбачаю своє найвище щастя. Я, звичайна селянка, обиралася членом ЦК Компартії України, депутатом Вер-

ховних Рад республіки і країни: стояла біля керма своєї держави. Після війни закінчила інститут, аспірантуру, захистила дисертацію. Рада, що своєю науковою роботою можу прислужитися буряковій ниві, з якої розпочався мій шлях у життя.

Ми, науковці, впевнені: через 2—3 роки вирощування цукрових буряків буде повністю механізоване. Запорука тому — економіка нашої країни, яка невідпінно змінилася за останні сорокаріччя. Та й нині вже в багатьох господарствах затрати ручної праці на буряковій ниві мінімальні. Нерідко бувають в колгоспі імені Комінтерну, що на Черкащині, — на «наших» полях, де дівчата ланок Марії Демченко й моєї починали боротьбу за 500-центнерний урожай цукрових буряків. Тепер тут господарює механізована ланка Петра Удоденка. Механізатори обрали мене почесною ланковою. Приємно, звичайно. Але куди приємніше усвідомлювати, що хлопці повсякчасно прагнуть примножувати славу п'ятисотенниць, повторити наші досягнення у незрівнянно більших масштабах. І коли я читаю в проекті Нової Конституції СРСР рядки про розвиток сільського господарства, бачу за ними борозну, прокладену моїми молодими земляками.

СВЯТО НАРОДНИХ ТАЛАНТІВ

На протязі трьох років колективи аматорів сцени Будинків культури, клубів, підприємств УТОГ брали участь у першому Всесоюзному фестивалі самодіяльної художньої творчості трудящих. У всіх трьох турах фестивалю в період 1975—1977 років виступило 256 колективів з різноманітних жанрів загальною кількістю учасників близько 5 тисяч чоловік.

Самодіяльні митці культзакладів Товариства виборювали право здобути звання лауреата, переможця фестивалю з тим, щоб взяти участь у заключному концерті на столичній сцені. І такий концерт недавно відбувся, перетворившись у справжнє свято народних талантів.

Привітно розчинені двері Палацу культури «Славутич», що на Червоній площі м. Києва. Десята година ранку 19 червня. Члени організаційного комітету по проведенню заключних виступів хвилювались: чи зберуться глядачі? Адже надворі літо, поруч пляжі Дніпра. Але тривога виявилася даремною. Зал Палацу культури був переповнений. Робітники та службовці Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», компактних груп глухих підприємств державної промисло-

композицію «Комісари» у виконанні ансамблю «Каблучок», а також хореографічну композицію «На схилах Дніпра», що її показали запоріжці, ліричний танець «Йшов солдат...» (Харківський будинок культури), якутський танець у виконанні С. Корякіної з м. Білої Церкви та ще багато інших танцювальних номерів.

Танці змінювалися художнім читанням, піснями, пантомімами, ілюзіями, сценками, фрагментами з вистав тощо.

В. Федченка (м. Київ). Натхненно співає пісню «День Перемоги» композитора Д. Тухманова на слова В. Харитонова В. Скурчинський у супроводі вокально-інструментального ансамблю (м. Київ). За ним на сцену виходить Наталія Косарева. Вона виконує пісню «Скільки звезд у Росії» композитора М. Фрадкіна на слова І. Леонідова

З великим натхненням читає вірш Г. Гуляма «Велике слово» М. Хохулін (Івано-Франківський будинок культури).

Ось на сцену вибігають учасники танцювального колективу і з воликом виконують волинську польку «Грайка».

Довго сміялись глядачі над вдалим виконанням І. Радзівським та М. Безпаловим (м. Київ) клоунади «Старенька» В. Ардова і Я. Димського та інсценізованого уривку «Швейк на фронті» за твором Ярослава Гашека, що його показали учасники естрадного гуртка Одеського будинку культури.

З захопленням дивилися присутні ілюзійне ревію у виконанні учасників багатьох гуртків з різних Будинків культури України, зведених в одну композицію.

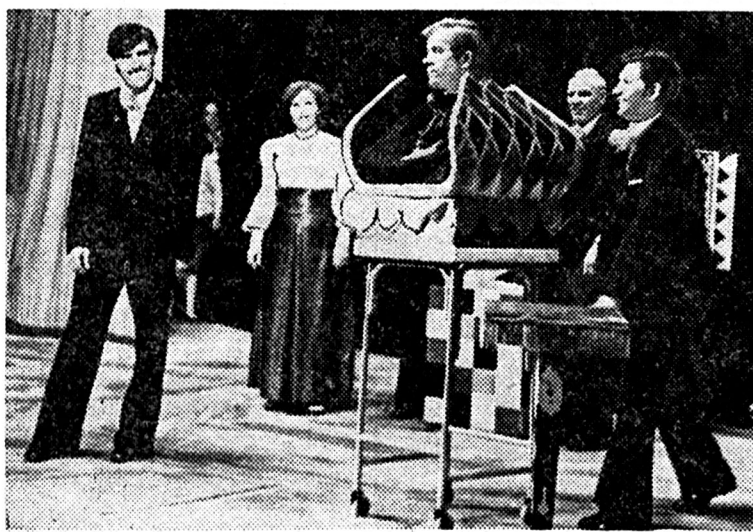
Довго не хотіли відпускати глядачі І. Левіна — виконавця пісні В. Шайнського на слова М. Плещинського «Через дві зими», що виступав у супроводі вокально-інструментального ансамблю (м. Харків).

Цей двогодинний заключний концерт надовго залишиться в пам'яті і його учасників, і глядачів.

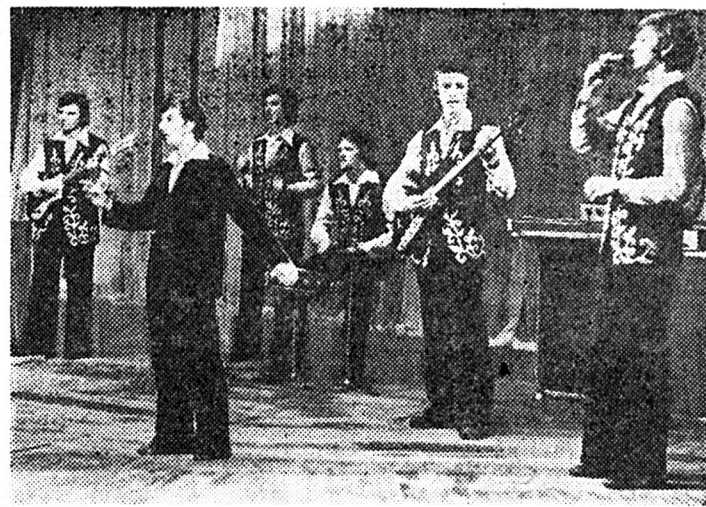
25—26 червня ц. р. там же, в Палаці культури «Славутич», проходили показові виступи самодіяльних народних театрів та драматичних колективів УТОГ. Роз-

Пісню «Балада про солдата» М. Матусовського виконала Катерина Лукашенко із Запоріжжя.

Оригінальний жанр показали на заключному концерті ілюзійністи Краматорського будинку культури Донецької області.

Пісню «Дорога залізна» у супроводі вокально-інструментального ансамблю Харківського будинку культури виконує соліст Іван Левін.

почалися вони ще 24 червня в Палаці культури імені А. В. Луначарського виставою за п'єсою О. Корнійчука «Загибель ескадри» у постановці Київського самодіяльного народного театру. А потім два дні, починаючи з 10 години ранку, перед київськими глядачами одна за одною проходили дії з вистав «Твій ровесник» Ю. Петухова (Львів), «Жарким літом» Дж. Броутона (Житомир), «Суворий час світанку» А. Кузнецова (Ворошиловград), «Вірність» М. Зарудного (Одеса), «Довгожданий» А. Салинського (Харків), «Шпигун» Б. Брехта (Ровно), «Зустріч» М. Талвеста (Ужгород). Закінчилися показові виступи сценічною композицією за твором Ю. Яновського «Дума про Британку» у виконанні Івано-Франківського самодіяльного народного театру.

Разом з акторами в залі переживали події, що відбувалися на сцені, і глядачі.

Республіканський оргкомітет по проведенню першого Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих в Український РСР (голова П. Т. Тронько) прийняв постанову про відзначення переможців фестивалю в культзакладах Українського товариства глухих.

Звання лауреата фестивалю з врученням Диплома лауреата Всесоюзного оргкомітету, Диплома лауреата Республіканського оргкомітету та великої золотої медалі присвоєно: самодіяльному народному театру Івано-Франківського будинку культури (режисер В. О. Смоляк); самодіяльному народному театру Палацу культури імені А. В. Луначарського (режисер П. М. Шкрюба); самодіяльному народному театру Львівського будинку культури (режисер В. І. Матусовський); самодіяльному народному театру Харківського будинку культури (режисер А. Н. Росинська). Ці медалі і дипломи було вручено при закритті показових виступів головою Республіканського оргкомітету УТОГ М. І. Неплюй.

Дипломом лауреата Всесоюзного оргкомітету, Дипломом лауреата Республіканського оргкомітету і великою золотою медаллю нагороджено також самодіяльний гурток оригінального жанру Краматорського будинку культури Донецької області (керівник Г. П. Пономарьов) та самодіяльний народний ансамбль танцю «Каблучок» Ворошиловградського будинку культури (керівник Л. В. Іванова).

Чотирьом колективам присвоєно звання лауреата фестивалю з врученням Диплома лауреата Республіканського оргкомітету:

самодіяльному танцювальному колективу Донецького будинку культури (керівник Є. С. Горбачова);

самодіяльному кіногуртку Жданівського будинку культури Донецької області (керівник В. П. Шумаков);

самодіяльному кіногуртку Івано-Франківського будинку культури (керівник Р. І. Кульба);

самодіяльному кіногуртку Чернігівського будинку культури (керівник А. Я. Тарасенко).

Понад 300 учасників фестивалю нагороджено Дипломами I і II ступеня Всесоюзного оргкомітету, Республіканського оргкомітету. А багатьом з них присвоєно звання лауреата з врученням малої золотої медалі.

Сцена з вистави за п'єсою М. Талвеста «Зустріч» у постановці драматичного колективу Ужгородського будинку культури.

Тепер в оргвідділі ЦП УТОГ готуються всі ці нагородні матеріали, що разом з грошовими преміями в урочистій обстановці будуть вручені переможцям фестивалю в областях.

Перший Всесоюзний фестиваль, що тривав три роки, значно зміцнив колективи художньої самодіяльності, підняв виконавську майстерність митців і в майбутньому стане доброю основою для дальшого розвитку художньої самодіяльності.

Г. ЗОЛотова, заступник голови Республіканського оргкомітету, нач. оргвідділу ЦП УТОГ.

Сценічну композицію за твором Ю. Яновського «Дума про Британку» показали гуртківці самодіяльного народного театру Івано-Франківського будинку культури.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ТРИ ДЕСЯТИРІЧЧЯ

У пісні співається: «Не йдуть на спочинок ветерани...» І справді, більшість з них продовжує трудитися, вносить гідний вклад у боротьбу за виконання рішень XXV з'їзду КПРС, примноження суспільних багатств.

На Зінківському побутокмбінаті в цеху індивідуального пошиття одягу вже ось 30 років працює швачкою Ольга Яківна Кизько. Старання, сумлінна робітниця. Це вона однією з перших завоювала звання ударника комуністичної праці, вже протягом дванадцяти років несе його з гідністю. Великий трудовий досвід у Ольги Яківни. Прийшла на підприємство ще дівчиною. Спочатку було важко працювати: не вміла говорити, не мала слуху. Та дружинні колектив допоміг їй стати на ноги, здобути професію, оточив турботою.

Йшли роки, зростали вимоги замовників. І Ольга Яківна підвищувала свій професійний рівень, досконало оволоділа технологічним процесом, стала майстром своєї справи. Крім того, за час трудової діяльності вона освоїла кілька суміжних операцій і може замінити відсутню робітницю. За великі успіхи в праці її неодноразово нагороджували прошовими преміями, почесними грамотами. Портрет передовика — на Дошці Пошани підприємства, а ім'я Ольги Яківни поряд з іменами

кращих людей побутокмбінату записано до Книги Пошани ветеранів праці. Заслужена увага. Адже щомісячні норми швачка виконує на 140—150 процентів. Вироби приймають у неї з першого пред'явлення, при замовленні вона гарантує високу якість виконання.

У дні святкування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна серед кращих трудівників підприємства було названо і Ольгу Яківну Кизько, а також нагороджено ювілейною медаллю. Нині, взявши підвищені соціалістичні зобов'язання на честь 60-річчя Великого Жовтня, робітниця з честю бореться за їх виконання.

В день свята працівників побутової і комунально-житлових підприємств О. Я. Кизько нагороджено Почесною грамотою обласного комітету профспілки із занесенням її фотографії на Дошку Пошани підприємства.

Активіст Товариства, ударник праці — такими словами коротко можна охарактеризувати промадську і трудову діяльність О. Я. Кизько. П'ять років тому її урочисто проводжали на заслужений відпочинок, але вона й понині не залишає свого трудового поста, продовжує працювати з найбільшою віддачею.

Н. АКСЮК.

м. Зінків,
Полтавської обл.

КОЛИ ЗАВІТАЄ ВІДВІДУВАЧ

Щовівторка і п'ятниці директор Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» О. М. Фудим приймає трудівників в особистих справах. В такі дні у кабінеті Олександра Матвійовича бувають присутні заступник директора з виховної роботи Т. І. Сезонова, секретар парторганізації В. І. Головенко, голова міськекому, начальники відділів і цехів.

Ця форма прийому відвідувачів у нас називається комплексною. Після обміну думками тут приймають відповідні рішення. Якщо є можливість, всі прохання і заяви розв'язуються на місці, якщо ж ні — відвідувачеві дають ясну і вичерпну відповідь.

Хочу навести такий приклад. Якось на прийом до директора завітав слюсар-інструментальник В. П. Лизунков, якого хвилювало, чи одержить квартиру. Робітничкові пояснили, що його побоювання даремні, адже на черзі він стоїть першим. А нещодавно сім'я В. П. Лизункова відсвяткувала новосілля у новому будинку.

В дні прийому в Олександра Матвійовича напружений час. У кожного з відвідувачів свої справи і директор, як депутат і керівник виробничого об'єднання, прагне по можливості задовольнити прохання відвідувачів, розв'язати їх питання. Якщо ж цього зробити не можна, то кожному пояснить причину, щоб люди зрозуміли, щоб у них не залишилося почуття образи від неувважного ставлення.

Крім директора відвідувачів приймає його заступник по виховній роботі Т. І. Сезонова, регулярно працює комісія по трудових справах. Таким чином, будь-який трудівник об'єднання має можливість звернутися до адміністрації в особистій справі. А там, де добре організовано прийом відвідувачів, менше непорозумінь і скарг до вищих інстанцій.

Б. ТУРКІН,
ст. майстер
інструментального цеху.

На Всесвітні ігри

Минулого четверга з Києва для участі в XIII Всесвітніх іграх глухих до столиці Соціалістичної Республіки Румунії м. Бухареста вирушили спортсмени нашого Товариства, які виступатимуть у складі збірної команди СРСР.

Тим же поїздом до братньої Румунії відбула група туристів —

членів Українського товариства глухих. У її складі трудівники Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» і члени компактних груп державних підприємств. Вони будуть присутні на XIII Всесвітніх іграх глухих, оглянуть історичні та визначні місця Бухареста.

Л. ЛУК'ЯНІВ.

ЦІКАВО ПРО РІЗНЕ

ДЕЩО З ІСТОРІЇ ВЕЛОСИПЕДА

Коли винайшли велосипед? Ще 1790 року у Франції окремі любителі намагалися випробувати своє вміння на «біговій» машині.

Всім відоме слово «дрезина», але мало хто знає, звідки воно походить. Німецький винахідник минулого століття фон Дрез сконструював велосипед, на якому їхали, відштовхуючись від землі ногами.

Перші справжні велосипеди з педалями і ланцюгового передачу мали переднє колесо значно більших розмірів, ніж заднє. На таких велосипедах у 1881 році відбулися гонки у Берліні.

ОПАЛЕННЯ ЛАНІВ

Чим більше будується промислових підприємств, тим гостріше постає проблема «знешкоднення» теплових відходів. У ФРН підраховували, що до 1985 року заплановані атомні електростанції виділять стільки тепла, скільки його дало б спалювання 50 мільйонів тонн нафти. Щоб нейтралізувати це надлишкове тепло, щороку потрібно 825 мільйонів кубічних метрів води. Але «теплове забруднення» водою у ФРН уже тепер набуває катастрофічних розмірів. Тому виникли плани «скидати» надлишки тепла не в річки, а в землю. Для цього пропонують прокласти на полях системи труб і підігрівати ґрунт. Що обіцяє значно підвищити врожай, а також створити умови для вирощування у північних країнах теплолюбивих культур.

БАБУСЯ ЩЕ «В ФОРМІ»

Незважаючи на вік, найстаріша довгожителька Іраку Шакле Фальчі (їй недавно виповнилося 140) самостійно веде своє невеличке господарство. Поки що вона жодного разу не зверталася до лікарів. Серед нащадків бабусі — 74 онуки й правнуки.

Велику роботу проводить жіноча рада Конотопського УВП, що її очолює технолог підприємства Діана Анатоліївна Юдович. Члени жіночої ради часті гості в гуртожитку, де перевіряють побут жінок, допомагають випускати стінгазету, фотомонтаж.

На знімку: черговий випуск фотогазети «Наш побут і відпочинок», (зліва направо) А. В. Демченко, Д. А. Юдович, В. А. Діденко, А. Т. Щербакова, Н. М. Прядкіна.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

СПОРТ

СПАРТАКІАДА „БАДЬОРІСТЬ І ЗДОРОВ'Я“

Щороку в один з вихідних днів середини літа робітники та службовці Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» збираються на території будинку відпочинку «Сосновий бір» для участі в традиційних спортивних змаганнях «Бадьорість і здоров'я». Так було і позаминулої неділі.

Понад сто спортсменів-виробничників вишикувались на заздалегідь підготовленому для змагань майданчику. Теплий вітер полоще прапори добровільних спортивних товариств. Голова організаційного комітету по проведенню змагань «Бадьорість і здоров'я», заступник директора об'єднання «Контакт» з виховної роботи І. Т. Криволапов, відриваючи спартакіаду, побажав її учасникам доброї настрою і відмінних результатів.

В змаганнях взяли участь представники всіх цехів об'єднання. Окремі команди виставили цехи: пресувальний, механічний, заготівельний, ливарний і складання РПУ, а також заводоуправління, лабораторія сурдотехніки. Активну участь в організації змагань взяли інспектор фізкультури об'єднання В. В. Марченко та працівники заводоуправління А. І. Козаченко та М. П. Рибальченко.

Змагання проводилися за класифікаційними вимогами комплексу ГПО IV та V ступенів. Для жінок старшої групи (35—44 років) були проведені забіги на 60 метрів, стрибки в довжину, штовхання ядра, біг на 300 метрів. В бігу на дистанції 60 метрів першість виборола А. П. Скорова. В бігу на дистанції 300 метрів першість виборола А. П. Скорова. В бігу на дистанції 60 метрів першість виборола А. П. Скорова. В бігу на дистанції 300 метрів першість виборола А. П. Скорова.

Вона ж штовхнула ядро на 6 метрів 83 сантиметри та показала кращий результат в бігу на 300 метрів — 1 хвилина 4 секунди. В сумі багатоборства пресувальниця Г. М. Черешня зайняла перше місце і записала на рахунок команди свого цеху 41 очко.

Чоловіки старшої вікової групи (40—49 років) взяли участь у забігах на 160 та 800 метрів, в змаганнях з стрибків в довжину, в штовхання ядра. В бігу на дистанції 160 метрів перемогу виборов В. Скурчинський (лабораторія сурдотехніки). Найкраще стрибнув у довжину пресувальник І. М. Ковальчук. Його результат 2 метри 30 сантиметрів. Він же показав кращий результат у штовхання ядра (8 метрів 62 сантиметри). Забіг на 800 метрів з часом 2 хвилини 35 секунд виграв В. П. Некрасов (заводоуправління). В сумі багатоборства на першому місці В. П. Некрасов (75 очок), на другому — пресувальник А. Ф. Бобошко (48 очок), на третьому — пресувальник І. П. Ковальчук (38 очок).

Та ось в змагання вступають жінки молодшої вікової групи (19—34 роки). За програмою спартакіади для них було передбачено біг на 100 метрів. З усіх видів лідирувала пресувальниця Л. П. Булашенко. В бігу на 100 метрів вона показала результат 14,8 секунди, з стрибків в довжину — 4 метри 20 сантиметрів, в штовхання ядра — 7 метрів 70 сантиметрів та в бігу на 500 метрів — 1

хвилину 51 секунда. В сумі п'ятиборства Л. П. Булашенко набрала 28 очок, значно відірвавшись від жінок цеху складання РПУ М. В. Москаленко та З. П. Борздухи, що посіли відповідно друге (10 очок) та третє (8 очок) місця.

Чоловіки молодшої вікової групи (19—39 років) змагалися за програмою: біг на 100 і 1000 метрів, стрибки в довжину, штовхання ядра. У цих вікових групах лідирував пресувальник Я. Ф. Тисовський. 100-метровку він подолав за 12,8 секунди, стрибнув у довжину на 5 метрів 30 сантиметрів, а ядро штовхнув на 9 метрів 75 сантиметрів. Дистанцію 1000 метрів Я. Ф. Тисовський пробіг за 4 хвилини 7 секунд. В сумі багатоборства він здобув 23 очка.

Найкращі загальнокомандні результати показали спортсмени пресувального цеху (178 очок), на другому місці команда заводоуправління (101 очко), на третьому — лабораторії сурдотехніки (58 очок).

Перебування робітників-спортсменів на чистому, настижному на паюхощах луце-водицьких лісів повітрі, це — чи не найшкідливіше в цих змаганнях. Спартакіада пройшла в атмосфері піднесеного настрою. І те, що вона пройшла успішно, багато в чому залежало від хорошої підготовки. Всіх учасників змагань було забезпечено смачним харчуванням в ідальні будинку відпочинку «Сосновий бір».

М. ГЕРАСИМОВА.

ПЕРЕМОГА У ФІНАЛІ

— Молодці! — дружно скандував стадіон «Суднобудівник» переможцям фінальної зустрічі за перехідний кубок Чорноморського суднобудівного заводу.

Зустрічались футболісти цеху металокопирів, більшість яких становили члени УТОГ, і команда корпусоскладального цеху. Як відомо, в фіналі слабких суперників не буває, тим більше, що спортсмени корпусоскладального цеху неодноразові призери заводських змагань. Обидві команди вийшли на поле з бажанням перемогти. Напружена і цікава зустріч закінчилась переконливою перемогою футболістів цеху металокопирів, які з рахунком 3:0

завдали поразки досвідченим суперникам.

Серед переможців відзначилися В. А. Карабах, С. С. Чепнус, Ю. М. Хардинов, А. П. Пелиш та інші. До речі, всі вони ударники комуністичної праці, змінні завдання виконують в середньому на 150 процентів. Радує і те, що передові виробничники показали свій характер і в спорті. Та йнакше і не могло бути, бо до змагань готувалися регулярно і наполегливо, проводили в обідню перерву чи після роботи тренування на стадіоні та спортивних майданчиках. Це й принесло заслужений успіх. Так тримати, хлопці!

І. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

м. Миколаїв.

На приз імені Васильєва

Хто з членів УТОГ не знає відомого далеко за межами України легкоатлета Миколу Васильєва? Своє овіяне славою спортивне життя Микола розпочав у Запоріжжі, де рано виявилася його здібність легкоатлета.

Вшановуючи пам'ять свого земляка, міськвідділ УТОГ та Запорізька школа-інтернат організували змагання на приз ім. М. Васильєва.

Перед початком змагань зі своїми спогадами про Миколу Васильєва виступили зауч школи Т. А. Костина, викладач фізкультури В. С. Сахно і ті, хто його близько знав.

У легкоатлетичному кросі на дистанції 500 метрів взяла участь 50 учнів. Перемогу здобув Саша Білан. На 300-метровій дистанції першою фінішувала Світлана Діброва.

В забігу на 500 метрів серед дівчат старшого віку першою стала Лена Кононенко. А на тисячометровій дистанції кращий час показав Анатолій Толмачов.

С. МОРДУШЕНКО.

Редактор П. БУЛАТОВ.